

[Socialministeren.]

betragte sygdomsbekæmpelsen fra et helhedssynspunkt. De udgifter, der figurerer under indenrigsministeriets og socialministeriets budgetter, nærmer sig en milliard kroner. Hvis man skulle give de mere velhavende de samme goder til samme betaling, som er gældende for de almindelige sygekasser, bortset fra den lægehjælp, der skyldes frit lægevalg, ville det koste 8 mill. kr. Jeg har ikke til hensigt at stille et sådant forslag. Jeg nævner det kun til belysning af situationen.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg anser ikke de helhedsordninger, der er tilvejebragt i England og Sverige, som ideelle for os. Vi har en dansk tradition at tage hensyn til. Jeg ønsker for mit vedkommende ikke noget brud i traditionen vedrørende overenskomstforholdet mellem sygekasser og læger, men vi bør vel på den anden side se fordomsfrit på de ordninger, der er gennemført hos vore nærmeste naboer i øst og vest inden for de syv nationer, vi i dag tilhører.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var ikke helt uberørt af disse synspunkter, da han i sygeforsikringskommissionen stillede forslag om ophævelse af sygekassegrænsen. Det ærede medlem skiftede jo imidlertid standpunkt. Ved første behandling i tinget mente det ærede medlem, at sygekassegrænsen trods alt burde opretholdes. Jeg har svært ved at tro, at det var det ærede medlems opfattelse, men det var det altså. Nu stiller det ærede medlem i ændringsforslagene forslag om at indføre to sygekassegrænser, en fattiggrænse og en velhavergrænse. Skelsætteriet flourer. Det er meget godt, at vi nu afslutter arbejdet, ellers kunne vi risikere at blive præsenteret for også en tredje sygekassegrænse.

Nu hævdes det, at de af mindretallet stillede ændringsforslag er spareforslag. Det er demagogi, og en mere udpræget demagogi skal man lede længe efter. Sandheden er, at der ikke spares én krone. Hvem af os tør påtage sig ansvaret for at forringe lægernes uddannelse? Hvem vil påtage sig ansvaret for at forringe sygehusenes service? Det er der ikke én eneste her i salen der vil. Man vil fra venstres og de konservatives side fastholde og videreføre Madsen-Myg-

dals skelsætterpolitik, idet man simpelt hen foreslår, at ca. 40 mill. kr., der er afholdt over de progressive statsskatter, skal overføres til en skat, der hviler med samme tyngde på en større kreds af medlemmer. Er det at spare? Er det at spare at forøge kontingenterne med et millionbeløb?

Fortsættelseskassernes ledelse har skudt spørgsmålet om formuen på de 27 millioner i forgrunden og søgt at give det udseende af, at regeringen var på jagt efter dette beløb. En række aviser har forstærket propagandaen ved at hævde, at ministeren vil røve millionbeløbet. Børsen anvender sit yndlingsudtryk „ekspropriere“. Der er ikke ét sandt ord i denne propaganda, og det er, synes jeg, beskæmmende for vort politiske oplysningsarbejde, at en så grov usandhed har kunnet bringes til torvs.

Jeg stillede som omtalt forslag om, at der blev optaget forhandlinger mellem de statsanerkendte sygekasser og fortsættelseskasserne. Det bedste ville være, om de 2 parter selv kunne finde en løsning. Jeg kunne ikke se rettere, end at den politiske minister her måtte holde sig i baggrunden og lade de 2 i sagen direkte interesserede parter forhandle ud fra deres særlige sagskundskab. Jeg ønskede derfor ikke at beskæftige mig med formuespørgsmålet, det måtte være forhandlingsparternes sag. Da jeg i folketingsudvalget blev spurgt, hvorledes jeg stillede mig til formuespørgsmålet, udtalte jeg, at jeg ikke anså det for rigtigt at fremsætte hverken den ene eller den anden formodning, da det kunne virke som et pres på forhandlingsparterne og de burde kunne mødes uden forhåndsdirektiver af nogen som helst art.

I øvrigt har misforståelserne floureret. Der er aviser, der har påstået, at fortsættelseskassernes formue skyldes det private initiativ, opsparingslyst og økonomisk sans hos en udvalgt kreds af medborgere. Skanderborg Amts Avis nævner dygtighed, flid og sparsommelighed. Der er hertil at sige, at formuen ikke skyldes en fri beslutning, men simpelt hen lovens krav. § 34, stk. 6, i loven om anerkendte sygekasser blev ved lov nr. 59 af 27. marts 1929 formuleret således:

„... at kontingentet i statskontrollerede fortsættelseskasser skal være af en